

ماهیت شرط عدم بارداری در نکاح با نگاهی به منابع قرآنی و روایی

سیدعلی حسینی احمد فداله^۱، محمد مهدی کریمی نیا^۲، مجتبی انصاری مقدم^۳

^۱ طلبه سطح چهار حوزه علمیه قم

^۲ استادیار و عضو هیأت علمی دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم (نویسنده مسئول)

^۳ دکتری علوم قرآن و حدیث دانشگاه میبد، پژوهشگر و مدرس دانشگاه

چکیده

فرزندآوری در نظام خانواده از چالش‌های جدی زوجین در عصر کنونی است. میان فقهای امامیه در اینکه فرزندآوری جزء ماهیت شرعی و مقتضای ذات عقد نکاح محسوب نمی‌شود، اختلافی نیست لیکن درباره ی اقتضای اطلاق آن، دیدگاه‌های فقیهان متفاوت است: ۱. فرزندآوری از مقتضای اطلاق عقد نکاح تلقی می‌شود، اما این حق فقط به زن اختصاص دارد. ۲. فرزندآوری از مقتضای اطلاق عقد ازدواج به شمار نمی‌آید و تنها پشتوانه قانونی طرح دعوی قضایی در این خصوص این است که فرزندآوری در ضمن عقد نکاح یا براساس تبانی عقد بر پایه آن به یک ضمانت الزام آور تبدیل گردد. نوشتار حاضر با مطالعه تحلیلی به بررسی دلایل آرای یاد شده می‌پردازد و در نهایت، با رهیافت فقهی اتقان دیدگاه دوم را اثبات و برای پیشگیری از تبعات احتمالی (کاهش یا زوال نسل‌ها) ناشی از نظریه برگزیده، راه کارهایی را ارائه می‌دهد و پیش بینی ماده قانونی مصرح را در حقوق موضوعه پیشنهاد می‌کند.

واژه‌های کلیدی: استیلا، عزل، ماهیت شرعی نکاح، مقتضای اطلاق و عقد نکاح.